

politiek. Er bestaat dan gevaar dat wij als anti-Duitschers door anti-Duitschers (b.v. „De Telegraaf“-groep en sommige synicalisten en anarchisten) worden gekozen. Dit moet vermeden worden.

Zelfs de mogelijkheid, de schijn mag niet ontstaan; wij kunnen anders in de grootste moeilijkheden komen en in een nieuw moeras. Ieder weet dat gekozenen beïnvloed kunnen worden door hun kiezers.

Gorter heeft voorzien wat inderdaad is gebeurd. Het verbond met den openlijken contra-revolutionair Kolthek, den fellen Telegraaf anti-Duitscher en vijand der Bolsjewiki, de toejuiching van Prof. Niermeijer toonen duidelijk aan wat er heeft plaats gehad bij de verkiezingen.

De keuze van Wijnkoop en Ravesteijn tot lid der 2e Kamer is dus evenmin een revolutionaire overwinning voor het internationale socialisme als van de S. D. A. P.; al zwelgen zij ook nog zoo in den roes van de zegepraal, al royeeren zij ook alle internationalisten onder het voorwendsel van Bolsjewisme, onder het huichelachtig aanroepen van den naam Lenin. Wij beoordeelen een socialistische partij van een internationaal standpunt en van geen ander en dan is het resultaat bij nuchtere overweging, zooals wij hebben betoogd.

B. L.

Leiderschap en Democratie.

(Slechts kanttekeningen.)

I.

De voornaamste stoot aan mijn mistrouwen voor het leiderschap, heeft deze oorlogsperiode in mij teweeggebracht.

Uitgezonderd de jaren dat ik als ongeschoolde en meer door onbestemd gevoel, dan door weten wat het Socialisme is en moet zijn, in de arbeidersbeweging kwam en met eijfelijke eerbiedstraagheid jegens de toenmalige grijze leider opzag, was nádien het afgodisch respect voor het leiderschap nooit meer dan een nu-en-dan opkomende vernisje van bewondering.

Ik heb te veel keer een kijkje achter de coulissen van het leiders en leiderschap theater gehad; ik heb te veel het intellectloos-gedoe gepeild van velen der heeren; ik heb te veel de demagogische kunstjes gadeslagen, die leiders bewoog om hun „slandje“ te houden; ik ken te goed de eeuwige traagheid en miserabele onkunde van de massa, benevens haar slaafsche afhankelijkheid aan eenmaal door haar gekozen (of niet gekozen) leiders, om nog een grein eerbied of respect voor het aureool te hebben waarmede de leider, in folio of in duodecimo-uitgave, zich tooit.

Het zeer rijk gedocumenteerd boek over het leiderschap (zur Soziologie des Parteiwesens) van Rob. Michels, was voor mij geen openbaring maar slechts een geanalyseerde verklaring dat de euvelen van het leiderschap in geen enkele democratische organisatie en nog veel minder in de Internationale Soc. Organisatie hooger staat, meer kameradschappelijke gelijkheid met de massa betracht dan die eener conservatieve vereniging, partij of club.

Het leiderschap is een sociaal-psychologisch product van het organisatieleven in de menselijke maatschappij. De primitiefste horde-clan-Gens had zijn leiders, zooals de kudde schapen zijn herder heeft. Het wezen van de samenvoeging van eenheden draagt de natuurlijke noodzakelijkheid in zich om aan een of enkelen de uitvoering van den gemeenschappelijken wil of wensch over te dragen.

Hoe ingewikkelder het sociaal organisme werd, des te meer werd dit uitvoerend-element een bepaalde instelling.

Niet slechts is het leiderschap (waaronder wij zowel den oer-krijgsheld als den Vorst, den bestuurder eener vakvereniging, als den

minister enz. verstaan) een produkt van de op de privaat-eigendom rustende maatschappij-formaties, maar zij die een weinig kennis hebben van wat ons de ethnologie en sociologie van de z.g.n. Oorspr. maatschappij meedeelen, weet, dat het leiderschap een aan de maatschappij inherente instelling is.

II.

Het is slechts een theoretisch droombeeld van de anarchistisch denkende kameraden zich te denken een toestand zonder leiders, zonder vertegenwoordigende lichamen.

De anarchistische litteratuur heeft soms felle en rake kritiek tegen het leiderschap enz. geleverd, maar, zooals alle theorie etwas grau ist, zoo leert ons de praktijk van het anarchistische club- en groepenwezen dat ook zij niet vrij van leiders, soms van heel vrije dictatoriale leiders zijn.)

Ik wil de anarchistische kameraden er geen verwijt van maken, slechts het sociaal-psychologisch kenteeken, het natuurlijke element wil ik aanwijzen van het leiderschap.

Zooals bij alle maatschappelijke ontwikkeling en instellingen, spelen in de ontwikkeling van het leiderschap algemeene, zoowel als bijzondere economische factoren een zeer belangrijke rol.

Het oer-groepenwezen in de horde-clan of Gens koos vrij zijn „voorst“, de ontwikkeling van de privaateigendommelijke maatschappijvorm met haar klassentegenstellingen heeft aan het „voorst“schap (dat voorheen aan de meest durvende, de sterkstwillende of aan de oudste werd toegekend) een bepaald politieke betekenis gegeven.)

Voorzover wij weten en als juist mogen aanvaarden uit de z.g.n. antieke democratische tijdvakken van de Helleense kultuurperiode, was, ook daar, trots haar kasten-demokratie, geen ander leiderschap dan die van de politieke en wijsgeerige dictatuur.

Het medezeggenschap van de massa, in de volstrekt intellectualistische betekenis van het woord, in die Grieksche of andere antieke democratische gemeenschappen, schijnt mij een even groote fictie als de medezeggenschap van de tegenwoordige massa in de groote politieke partijen en vakbonden.

„Alles voor het volk niet alles door het volk“ is een veel gebezigde these van de Soc. Dem. leiders van de vakbew. en politieke partijen.

Wij behoeven eigenlijk niet in de oudheid te gaan speuren, om de faseologische ontwikkeling van het leiderschap eener- en inkrumping van het democratisch recht van het individu anderzijds zich te zien voltrekken.

III.

Het ontstaan van de moderne vakbeweging en politieke socialistische partijen leeren ons dezen fatalen ontwikkelingsgang.

Zoolang een groep klein is, is de medezeggenschap onverkort. De proletarier, de in verzet gekomen proletarier, kenmerkt zich door een geest van mede te willen beslissen. De leider is oorspronkelijk „kameraad“, medewerker in de fabriek, die, zoo deze van gevoel en denken absoluut onbaatzuchtig is en zijn werk gedragen werd en wordt door idealisme (de geprononceerde streber laten wij buiten beschouwing) in den volstrekten zin des woords „gelijke“ blijft. Met de uitdijning van club-groep-partij-vakbond enz. deint ook het werk der gekozenen uit. Zij, de gekozenen worden leiders.)

In de vakbeweging gaat deze ontwikkeling sneller dan in de politieke beweging.

- 1) Ik woonde eens een vergadering van anarchisten bij, waarin de voorzitter parmantig weigerde het woord te geven aan kameraden die het niet met hem eens waren.
- 2) De nauwgezette onderzoeker behoeft maar eens de ontwikkeling, de uitbouw van de Ori-Gens tot phatrie en later tot Staat in Lewis H. Morgan „Ancient Society“ (oorspr. maatschappij) te bestudeeren om dezen ontwikkelingsgang stap voor stap gade te slaan.
- 3) De honderd en een andere factoren van allerlei persoonlijke en politieke aard, b.v. de haat van de patroons, de vervolgingen, de behendigheid van de leider zelve om de massa te beïnvloeden, de meer of minder gelukkige omstandigheden in strijd, het z.g. „Schweineglück“, zooals Aug. Bebel eens typisch zelde, laten wij buiten bespreking.

Zooals de heiligheid met een slaafsche eerbied al wat boven haar stond en staat omkloede, zoo kenmerkt zich de massa in de arbeidersbeweging, zelfs als zij zich „bewust“, „modern“, „onafhankelijk“ waant voor de in de beweging vergrijpsden of door de regering of kapitalisten vervolgd leider.

Hoe waren wij zelve! Zelfs als de eenmaal met haar opgegroeide en verknuchte organisatie door den leider geschandvlekt, benadeeld enz. wordt, dan is de massa, of door een misdadig wordende pietet, of door denkraagheid, sentimenteel genoeg om dien leider te dekken.

Hoevelen dier lieden hadden niet reeds lang uit de arbeidersbeweging getrapt moeten worden, ware de massa inderdaad behoorlijk democratisch bewust en door een wil beziel!

Hierbij speelt de suggestie (samenstel van een reeks andere factoren) een zeer gewichtige rol; maar nog een andere factor doet zich hierbij kennen, zoowel in de geheele burgermaatschappij, als in de soc. bew. (en dáár niet het minst!), n.l. de amico-kratie. De leiders, vriendjes en vriendinnetjes dekken elkander, terwijl ze onderling, derrière la coulisse!, elkander belagen en zelfs belasteren.)

Door een samenbinding van allerlei draden komt, groeit en vergroot het aanvoorderschap tot leiderschap — in de vakbeweging, zoowel als in de politieke beweging, zoo deze laatste een grotere omvang aanneemt en haar voornamelijke aktie gericht is op het vormen van een staatspartij „quand même“ en ontstaat een stand, een kaste.

Men zegge niet dat al deze leidersparvenus en machtproten reeds bij hun intrede bedriegers waren.

Ik ken er van deze lieden (niet allen!) die oprecht revolutionair voelenden waren, maar die, volgens eigen verklaring, verstandig geworden zijn.

„De praktijk eischt het“ is hun machtwoord. Hun dwaas jeugd-idealisme is verbleekt, de ijskoude berekening is het leitmotiv hunner strijdwijze en leidersvisie geworden.

Ik heb revolutionaire hokus pokus redenaars-leiders gekend, wier lippen dropen van woord-bloed als zij over kapitalisten en regeerders spraken, wier oraties een aaneenschakeling van dynamietgerige zinnen voor de hoorders waren, en die eenmaal in een „machtig“ geworden partij hun reuzenzwaai uit de droomwereld in de ijskoude wereld van het practisch-bewust-verstandig inzicht hebben gemaakt!

Geen enkel gematigd of zelfs het meest revolutionair-geprononceerde etiket van leiders was in het verleden en in 't heden een belotfel voor het ommekeer-maken in hunne publieke belijdenissen.

Robert Michels heeft in zijn reeds genoemd boek over het leiderschap zeer scherp belicht hoe het vaak voorkomt dat de leiders die eens de incarnatie van opofferaars simuleerden te zijn van de massa-doeleinden, reeds lang die idealen hadden prijsgegeven en zelfs tegenovergestelde belangen najoegen, zonder dat de massa, hun haar congé gaf.

Het democratisch recht van de massa op medezeggenschap aan de leiding van haar eigen belangen vermindert met het uitdijnen van haar quantum.

Zoolang de club-groep-partij klein is kan men zich de weelde van een onbegrensde democratie veroorloven.

Die de interne geschiedenis van een vakbond of partij bewust meegedeeld heeft, weet uit eigen ervaring hoe de individuele medezeggenschap van ieder lid wegzinkt in het sop van de toenemende macht eener leiderskliek.

A. B. S.

- 1) Frappanter voorbeeld heb ik nimmer leeren kennen dan in de diamantbewerks wereld. Het was mij indertijd vergund een of enkele jaren lang loopende particuliere correspondentie door te lezen van vooraanstaande leiders dezer groep. Lieden die elkaar publiek afgodisch beaurooiden voor de massa en de hele wereld, bekloeden, elkander in particuliere brieven aan een buitenlandsch collega!

(Slot volgt).

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 4

:: 27 Juli 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nrs. 5 cent

INHOUD: Productie en Politiek; Buitenland
Op heeterdaad betrapt; De revolutionaire graadmeter; Een propagandist van het Sociaal-patriotisme; Woorden die we niet vergeten; Leiderschap en Democratie.

Abonné's ontvangen hierbij de
Nos. 1, 2 en 3 voor propaganda.

Productie en Politiek.

(W. A. H.) In No. 1 van „de Internationale“ deden wij aan 't slot van het artikel over „Het Parlement en de a.s. Verkiezingen“ de belofte op een en ander nader terug te komen. Wij doen dit thans onder bovenstaande titel.

Over het wezen van de feitelijke ontwikkeling, waarop de nieuwe taktiek tegen het imperialisme steunt, is nog zeer weinig gezegd wat praktisch tot directe conclusies heeft geleid.

Het revolutionaire karakter van een taktiek spreekt het duidelijkst uit het steeds gericht zijn op het einddoel.

Wij zullen trachten in een aantal artikelen dit einddoel van het revolutionaire socialisme te belichten.

**

Door het steeds nauwer wordende contact tusschen productie en politiek wordt elk stuk klassenstrijd tusschen bourgeoisie en proletariaat veel direkter beheerscht door het vraagstuk van de taktiek. Zijt ge voor of tegen de godsvrede; dat bepaalt de oplossing van alle strijdfragen.

Hierdoor teekent zich steeds duidelijker de rol en de waarde van de reformistische arbeidersbeweging af. Door het in de bres springen voor de belangen van de kapitalistische produktie en dat steeds in duidelijker taal, valt bij de reformistische arbeidersbeweging evenals bij de kapitalisten zelf, telkens den schijn weg.

De schijn n.l. alsof het met de daad mogelijk ware de kapitalistische produktie telkenmale te ondersteunen door godsvrede en tegelijkertijd daarnaast een zelfstandig arbeiders politiek te voeren.

Het blijkt juist door het contact van productie en politiek, dat ook de kapitalisten dezen schijn gedeeltelijk hebben moeten prijsgeven en ook duidelijker de ééne reactionaire belangenpolitiek tot instandhouding van de uitbuiting uitspreken.

Ondersteunt men dus in den klassenstrijd de produktie, dan aanvaardt men tevens deze kapitalistische belangenpolitiek.

De direkte bereidwilligheid van de reformistische vakarbeiders om als onderkruipers bij stakingen op te treden, geeft ons het allereerste aanschouwelijk beeld hoe nauw het contact tusschen productie en politiek is en hoe verraderlijk de rol van deze reformistische vakarbeiders ten aanzien van het revolutionaire einddoel: de socialistische produktie van de gemeenschap. Door het jarenlang aanvaarden van een verkeerde

politiek en taktiek zijn de reformistische vakarbeiders tenslotte tot deze klassevijandige taak in de produktie vervallen.

**

Het tweede voorbeeld hoe onder de veranderende werking van produktie en politiek alle klasseverhoudingen scherper worden belicht en de klassenstrijdmethoden tot herziening worden gedwongen, levert ons een karakteristieke eigenschap van de Russische Revolutie.

Wat toch beteekent de meermalen vernomen eisch „alle macht aan de Soviëts“ op het tijdstip, dat de kapitalisten met de bedrijfsleiders, technici, intellectuelen, enz. de produktie gingen saboteeren, anders, dan dat de proletariërs de macht over de produktie moesten verkrijgen? En waarom moest men aan elke groep burgerlijken de leiding over de macht in de produktie ontnemen! Om geen andere reden dan dat het onmogelijk is een revolutionaire politiek te voeren zonder dat men het direkte contact met de produktie heeft. En ook omdat het tevens onmogelijk is een revolutionair socialistisch leger te organiseren om de revolutionaire politiek en taktiek te verdedigen zonder direkte verbinding met eigen revolutionaire-economische organisaties, die de produktie beheerschen.

Ook uit dit voorbeeld blijkt hoe afhankelijk deze beide elementen, produktie en politiek van elkaar zijn en hoe de politiek van het proletariaat niet werkelijk onafhankelijk van de bourgeoisie is, indien niet tegelijkertijd het proletariaat het besef en de energie bezit de produktie te beheerschen.

**

Een derde voorbeeld kan ons aantoonen het verschil van invloed dat door het meer of minder direkte contact met de produktie uitgaat op revolutionaire politieke stakingen onder b.v. fabrieksarbeiders(sters) en transportarbeiders(sters).

Breekt een staking van revolutionaire politieke draagwijdte onder een massa fabrieksarbeiders(sters) uit, dan is het in de meeste tot nu voorkomende gevallen niet mogelijk gebleken de massa der transportarbeiders mee te slepen.

Voor het grootste deel is dit ook het gevolg van het verschillend contact met de produktie, waaronder beide catagorieën arbeiden.

Bij fabrieksarbeiders(sters) is de toestand snel sterk gespannen, groote conflicten treden veel direkter op en de beweging grijpt daardoor snel om zich heen. Hieruit spreekt voor een goed deel het bewustzijn van de mogelijkheid tot overnemen en beheerschen van de produktie; waartoe de feitelijke toestand dan ook rijp is.

De transportarbeiders staan van deze direkte warenproduktie meer verwijderd en dat maakt voor hen een veel intensievere politieke actie noodzakelijk om het vertrouwen in hun eigen klasseorganisatie op te voeren tot de daad van solidariteit met hun kameraden van de fabriek.

**

Met een vierde voorbeeld willen wij ten slotte aantoonen hoe enorm thans de invloed van de produktie en het bedrijf is op de regeringspolitiek der bezittende klassen.

Wij behoeven slechts even aan te halen het slot van een artikel in het nieuwe maandschrift „Het Bedrijf“, waar de heer A. A. Sikkema over de betekenis der patroonsbonden als volgt schrijft:

„Nog op andere wijze hebben de organisaties (bedoeld wordt de patroonsbonden) in betekenis gewonnen. De Regeering, genoodzaakt zich intensief te bemoeien met het economische leven in zijn meest gedetailleerden vorm, heeft herhaaldelijk om voorlichting aangeklopt bij verenigingen uit de bedrijven voortgekomen. Ze heeft deze zelfs in zeker opzicht met regeringsmacht bekleed. In hoeverre dit als van tijdelijken aard moet worden beschouwd, dan wel als voorlooper van een aanstaand syndicalisme (de regeering of althans een gedeelte daarvan gelegd in handen van belangengroepen) is te beschouwen, is een vraag waarop wij thans niet nader kunnen ingaan.“

Men ziet, het syndicalisme van de kapitalistische bedrijven is reeds door het contact van produktie en politiek in de maak. Een waarschuwing tevens voor de syndicalistische vakarbeiders om niet langs een achterdeurtje het politiek-parlementair gescharrel à la Kolthek toe te laten, dat in andere vorm dezelfde strekking inhoudt als de terecht gehate onderkruiperspolitiek van de modernen.

**

Alle genoemde voorbeelden konden wij door het bestek van dit blaadje gedwongen, slechts even aanstippen.

De bedoeling evenwel is, zooals reeds gezegd, aan te toonen het juiste verband tusschen produktie en politiek.

Men kan de groote lijnen van bijna alle vraagstukken door deze methode scherper belichten en aan het revolutionaire standpunt toetsen.

Voor de revolutionaire Vakbeweging kan men b. v. de betekenis en ontwikkeling van de bedrijfs-federaties beter verstaan.

Ook de kwestie van leidersbelangen (niet te verwarren met het leiderschap) hangt ook ten nauwste samen met de vraag hoe de leiders tegenover produktie en politiek staan d. w. z. op welke wijze zij door en in de beweging zijn opgegroeid. Door het voordurend verwijderd blijven uit de produktie krijgen de leiders als groep een eigen politiek belangen milieu. Daardoor voelen dergelijke leiders veel meer het gewicht van den politiek-parlementairen kant van den klassenstrijd en dus op een wijze die juist het gebrek aan contact met de produktie ten duidelijkste demonstreert.

**

Overal waar nu het strijdend proletariaat

de doeleinden van zijn klassenstrijd duidelijk voor de massa moet uitspreken en dus, gezien het nauwe contact tusschen productie en politiek, geen revolutionaire politiek meer mogelijk is zonder daaraan te verbinden een directe uitspraak hoe het tegenover de productie staat, daar wordt dit proletariaat gedwongen zich los te wringen van de algemeene reformistische arbeidersbeweging om te komen tot de schepping van de nieuwe **revolutionaire klasseorganisaties**, omdat het nu eenmaal ook zich in staat moet gaan gevoelen de productie daadwerkelijk te beheerschen.

In de periode van de verkiezingen werd dikwijls den wensch naar één leuze uitgesproken die het geheele beeld van den klassenstrijd zou samenvatten en op de massa de van ons bekende aantrekkingskracht uitoefenen.

Als die leuze thans alleen nog uit te drukken is in het directe einddoel of zooals onze Bolsjewiki in de Soviet optraden met het parool „alle macht aan de Soviet“, dan komt dat door de invloed van de verhouding tusschen productie en politiek die thans alle **revolutionaire** klassenstrijd beheerscht.

De productie beheerscht door de klassenorganisaties van het proletariaat, dat is de eenige leus waaronder alles samen te vatten is, juist omdat door het parlement, zooals uit de talrijke voorafgaande voorbeelden blijkt, niet meer de algehele politiek der bourgeoisie tot uitdrukking kan komen. De voortdurend gespannen klasseverhoudingen en de economische vernieuwing van de bedrijven maakt het noodzakelijk dat de politiek zich direct in de productie uitsprekt.

De politiek van het parlement komt naar ons toe door deze nieuwe productieverhoudingen.

De begeerte onder de arbeiders naar de macht in de productie zal den klassenstrijd in alle scherpheid doen ontvlammen. Niets wordt door de bezitters van de heden-daagsche bloedzuiger instituten zoozeer gehaat als juist **deze** geest van verzet onder de vakarbeiders. Wij zien dat in Noord-Amerika waar thans de geest van de I. W. W. als de meest gevreesde door de kapitalisten met alle denkbare geweldmiddelen, van de meest verfijnde tot de grofste en bloedorstigste, wordt bestreden. En wat is deze geest anders dan de weerspiegeling van de revolutionaire energie onder het fabrieks-proletariaat, die klaarder en directer de macht in de productie begeert omdat zij door vol zelfvertrouwen beziel, voelt het socialisme te willen en te kunnen brengen aan de onterfde massa.

Hier spreekt tevens duidelijk niet de stem van 't zoete **reformistische arbeiders-element**, maar die van de stoute, machtige begeerte der **revolutionaire klasseorganisaties** om het bewuste einddoel, de socialistische productie, voor alles in dit begeren uit te drukken.

Over dezen strijd en zijn nieuwe methoden in een volgend nummer meer.

Buitenlandsche berichten.

Mehring en de „Onafhankelijken“.

(v.R.) De „Prawda“ van 13 Juni bevat een open brief van Franz Mehring aan de Russische Sovjet Republiek. Daarin zegt de grijze strijder dat de nederlaag van de onafhankelijken bij de verkiezingen in Spandau, Niederbarnim en Crimmitschau het bewijs heeft geleverd dat het hen aan werkracht ontbreekt. Bij algemeene verkiezingen zouden zij van hun 28 mandaten er wellicht slechts 2 of 3 behouden. Het

is kenschetsend voor de Onafhankelijke Partij dat zij nog steeds voortgaat Kautsky als een heilig profet te vereeren, terwijl het voor ieder duidelijk moest zijn, dat in dezen geleerden schoolmeester niet het geringste spoor van den revolutionairen geest van Marx meer aanwezig is. De groep „Internationale“ zegt Mehring deed geen goede daad toen zij zich bij de Onafhankelijke Partij aansloot. De verwachting dat zij de Onafhankelijken voorwaarts zou kunnen drijven heeft schipbreuk geleden, vooral doordat onze beste en meest beproefde genooten door de voormannen der Onafhankelijken als politicienspionnen verdacht zijn gemaakt. En tenslotte zijn er dingen die aan alle geduld een eind maken. Hier toe behoort de zinneloze strijd die Kautsky & Co. tegen de taktiek der Bolsjewiki voeren.

Henri Guilbeaux.

De Zwitsersche Regering heeft onzen kameraad Guilbeaux, die op zoo uitstekende wijze in het blad „demail“ de bolsjewistische taktiek verdedigde, in hechtenis genomen.

Na op Münzenberg hun knechtengest te hebben uitgeleefd zullen de burgerlijke „democraten“ thans Guilbeaux aan de Fransche keelafsnijders trachten uit te leveren. De burgerlijke „democratie“ is dood in alle landen, niets kan haar meer in het leven roepen; de praktijk zal ons dit steeds weer bewijzen.

En zonder burgerlijke democratie geen positieve parlementaire politiek. Welke kromme sprongen een Kautsky, Kolthek of v. Ravesteyn ook mogen maken.

Op heeterdaad betrapt.

(v.R.) Een van de meest gewillige volgelingen van de S.D.P.-leiding werd het zelfs te bont zoodat hij in „de Tribune“ tegen Koltheks pro-ententisme opkomt. Wat antwoordt de als altijd zoo buitengewoon handige redactie? Zij tracht Kolthek een oogenblik van de S.P. los te maken. Voor zoover wij weten oordeelt de S.P. **precies als wij**. (Onderstreeping van de redactie). We zijn allemaal en te allen tijde tegen vaderlandsverdediging etc., en als Kolthek, anders dan de S.P. zijn meening daaromtrent heeft gewijzigd, dan kan er geen sprake zijn van een revolutionaire fractie.

Wat moeten wij denken van dit woordenspel? Dat die redactie zooals gewoonlijk het er weer dik oplegt. Zij wist precies wat zij voor vleesch in de kuip had met dien Kolthek die niet „z'n meening daaromtrent heeft gewijzigd“. Zij wist precies dat de S.P. menschen fanatieke pro-entente lieden zijn, dat zij niet denken **precies als wij**. Al is het natuurlijk mogelijk dat de redactie van „de Tribune“ even fanatiek pro-entente denkt als de leidersgroep van de S.P.

In het Juni-nummer van „demail“ polemiseert „Opmerker“ met het lid van de S.P. Endt. „Opmerker“ wordt binnengeleid door z'n vriend van Ravesteyn die aan „Opmerkers“ uitingen „niets heeft toe te voegen“. De redactie van „de Tribune“ weet dus wat „Opmerker“ weet. En wat schrijft dit beroemde pseudo? Endt had de S.D.P. verweten het sektarisme in de Hollandsche beweging te hebben versterkt en dat daarvoor de S.P. werd opgericht. Opmerker antwoordt:

„Inplaats van te zijn een symptoom van sektarisme kan men eerder zeggen dat de geboorte van deze nieuwe partij (S.P.) [waarvan tusschen haakjes de **voornaamste elementen als Kolthek bekend zijn wegens hun diepe**

afkeer van het Deutsche imperialisme en hun pro-ententisme; Kolthek is zelfs redacteur aan het dagblad met anti-Deutsche reputatie de Telegraaf], is een nieuwe stap op de weg naar eenheid van alle revolutionaire elementen in Holland die inderdaad slechts gescheiden zijn door historische tradities die door gezamenlijk pogen zullen worden overwonnen“.....

De gewillige maar toch nieuwsgierige volgelinge van de S.D.P.-leiding heeft hier dus een staaltje van de zeer handige manier waarop hij door zijn geliefde leiding bij den neus wordt genomen.

De revolutionaire graadmeter?

(Enkele vrij-kritische betwijfelingen.)

In navolging van Friedrich Engels (zie inleiding tot de brochure: Marx „Klassenkämpfe im 1848“) werd het in de Deutsche Soc. Dem. een traditie de verkiezingsuitslagen als graadmeter van revolutionair **bewustzijn** te beschouwen.

Het was en is nu nog oude en beproefde politieke verklarings traditie in de soc. dem. beweging.

„Het Volk“ met haar staf van geroutineerde redacteurs zag en beschreef, nadat nauwelijks het laatste stemmetje bekend was.... de geweldigste stijging van het sociaal democratisch „bewustzijn“..... een vierde deel van Neêrlands kiezerscorps dat rood stemt, dat rood denkt, voelt en wil..... een vierde deel van Neêrlands mannelijke bevolking (de kinderen niet medegerekend!) dat zich uit de poel van onkunde, slapheid en kapitalistenknechtcrif door haar stem te geven aan No. zoo en zooveel van de lijst het bewijs levert van volledige aanvoeling van de diepste intenties die het socialisme van den mensch eischt.....

Een vierde deel van de Nederl. mannelijke bevolking heeft zich dus een soc. mentaliteit verschaft, louter en alleen door Kleerekoper, Hermans, Duys en Oudegeest te stemmen — want dat zijn je socialisten! „De Tribune“, het orgaan van het „Nieuwe“ Socialisme volgt dezelfde methode.... „de overwinning die de revolutionaire elementen hebben behaald“, „het revolutionair geluid dat zich weer zal doen hooren; voor het eerst, sinds Domela N. uit de kamer ging“, ja, wij kennen de wijs en kennen ook de text!

II.

Die de verkiezingsvaria's in de pers gelezen heeft, ook die welke een revolutionaire psyché bleken te hebben, zal met ons een zekere sceptische betekenissen aan de waarde van die graadmeter voor het al of niet stijgen van die revolutionaire bewustzijns thermometer (de verkiezingsuitslag) toekennen.

Ik hoor mij al toevoegen door een of ander geconfrim Marxist: maar je bent geen dialecticus, je erkent de wisselwerkende factor van de sociaal-economische levensverhoudingen en de daaruit ontspringende geestelijke uitdrukkingen der menschen niet. Zeker, m'n waarde, die erken ik wel, maar wat ik ook erken en weet is dit: dat het grootste deel van de gekofte kiezers, hetzij geel — zwart — rood — vuurrood, door het uitbrengen van hun stem op die of die niet een **daad-van-innerlijk bewustzijns doorleving** hebben volbracht.

Hoe komt het dan b.v. dat plotseling door allerlei toevallen naar voren gekomen personen, van wien de menschen niets anders weten dan dat-ie of „een groote bek“ heeft of door de stomme justitie vervolgd wordt, of berucht is door haat tegen andere bekenden, kans krijgen gekozen te worden,

en welke waarborg ligt voor het kiezerscorps in een hoop woorden?

Bijvoorbeeld: „Het Volk“ schreef in niet te ontkennen nette journalistiek, maar in politiek dik-op-gelegd verkropte woede:

„Over A'dam kunnen wij niet met vreugde schrijven. De bevolking van Amsterdam diende, wat socialistisch voelen en denken betreft, minstens gelijk te staan met Rotterdam. Het blijft er ver bij achter. En terwijl en te Rotterdam en te Den Haag de S.D.P. een stemmencijfer haalde, dat het onze op geen voeten en vamen nabij kan komen, heeft te Amsterdam de S.D.P. het gebracht tot niet heel veel minder dan de helft van ons stemmenantal. De hoofdstad, meer dan eenige andere stad, heeft de ontbindende werking van den oorlog ondergaan.“

Eerlijk gezegd: in die door nijpende boosheid ingegeven woorden zit een waarheid, met dien verstande dat het slechts aankomt op, wat A. H. Gerhard eens drogredkundig zeide: de **Exegese** of uitleggkunst.

Zeker, het Soc. Dem. Centrale Trog-beleid, het sabel en geweerkoegels beleid, het politiek-parvenu beleid van de S.D.A.P. te Amsterdam heeft die ongeschoolden geërgerd. Amsterdam is onlangs door een cynisch vriend van mij als „het rooie Rome“ van Nederland betiteld en nu kan ook een verklaring voor deze S.D.A.P.'sche nederlaag en S.D.P.'sche zegepraal te Amsterdam worden gegeven door een variatie op het oude, klassieke kerkwoord: „hoe dichter bij den Paus hoe minder paaps!“

De Amsterdamse proletariërs aanschouwen het beleid en voelen zijn zegenrijke resultaten aan den lijve — slechts door een weefsel van suggestieve machtsmiddelen (een betaald corps propagandisten, vakbonden en coöperatiemacht en een groote pers, benevens een trits andere suggestieve middelen) is men in staat een lange tijd nog op de been te blijven —; blijft niet nog een groot deel van de met rouw — bloed en misère bedeelde proletariërs in Duitschland, Engeland en overal elders aan, de leidende misdadigers hangen?

Wie van de S.D.P. zal durven zeggen: dat haar kiezerscorps het bewijs heeft geleverd, nog afgezien van enig geestelijk besef, van praktische doorleving van hetgeen deze gekozenen zeggen te willen?

Hoe worden de kiezers gekof; hoe komen niet vele kiezers door lol, boosheid of twist aanvurende gril tot het uitbrengen van een stem op een persoon of richting van wiens theoretisch of practisch willen zij geen snars begrip hebben!

A zei — „Stem je ook op Tr.? en B. antwoordde: Ja, het is toch een rotzooi!“

C weer: Waarom stem je Wijnkoop? E — Omdat ik nu eens in de Kamer een heibelte tusschen Troelala en Wijnkoop wil hooren.....

Zoo heeft Jan „spijt, dat Lou de Visser niet gekozen is, om te zien wat die lefzetter daar voor praats zou gehad hebben.....“.

Wie durft dat nu een graadmeter van revolutionair **bewustzijn** noemen?

Het zal nu wel tevergeefs zijn de geachte leiders te verzoeken de arbeidersklasse verschoond te laten van dergelijke opvoedkunde — de verkiezingsaktie kan een middel tot propaganda zijn, maar naar oud-burgerlijke kiesveefokkerij-methode gevoerd, wordt haar uitslag geen revolutionaire graadmeter, maar een demagogisch bedrog.

Het burgerlijk parlementarisme is geen wapen meer voor de soc. arbeidersklasse — zij moet haar eigen parlement er tegenover stellen.

A. B. S.

Een propagandist van het Sociaal-patriottisme.

Van de hand van den Heer Kolthek, de

No. 1 van de S. P.-lijst en bondgenoot van de S. D. P. in den verkiezingsstrijd verscheen in „De Arbeid“, het orgaan van het N. A. S. een artikel, getiteld: Weest nuchter en waakt, waartegen ik ook eenige opmerkingen wensch te maken.

In dit artikel treedt de „revolutionair“ Kolthek, die zich sinds eenigen tijd weer met de arbeidersbeweging bezig houdt, op als verdediger van zijne Fransche vrienden-sociaal-patriotten; merk „Jouhaux“. Tevens stelt K. hierbij eenige „grootte economische problemen, welke door den oorlog zijn ontstaan“, aan de orde, welke volgens zijne vrienden en ook volgens hem van minstens zoo groot belang zijn als de houding van de C. G. T. (het Fransche N. A. S.), voor welke problemen K. de belangstelling wil opwekken van de Nederlandsche arbeiders, vooral van de syndicalistisch gezinde.

Op deze „problemen“ hoop ik in een volgend artikel nader in te gaan, doch wil mij thans bepalen tot Kolthek's verdediging van de Fransche sociaal-patriotten.

En passant zij echter opgemerkt dat de leider van de S. P. in dit artikel toont niet alleen sociaal-patriot te zijn, maar ook en vooral reformistisch-opportunist.

Laat ons eens zien, wat de heer K. tot verdediging van zijne Fransche vrienden heeft te zeggen.

Hunne houding besprekend zegt hij:

„Het zijn de Deutsche Sociaal-democraten en de Deutsche vakverenigingen geweest, die door zich in dienst te stellen van het Deutsche Imperialisme, onze Fransche vrienden hebben genoodzaakt hun anti-militarisme tijdelijk opzij te zetten“. Men ziet, het is niet te veel gezegd, wanneer wordt opgemerkt, dat de heer K. een opportunist is, die blijkbaar even gemakkelijk zijn „anti-militarisme op zij zet“ als een ander van kleeren verwisselt. „Hadden ze dat niet gedaan“, zoo gaat K. verder, „dan zou Frankrijk door de Deutsche horden zijn overweldigd en wellicht geheel Europa een tijdlang aan het Pruisianisme zijn overgelverd, wat later toch noodzakelijk op een bloedbad zou zijn uitgelopen“.

Zooals alle regeringssocialisten stelt de heer K. het met deze opmerkingen voor, alsof de Fransch-Engelsche regeringen alleen hun land en het overige Europa verdedigen tegen het „Pruisianisme“, alsof de Fransche en Engelsche bourgeoisieën geen imperialistischen oorlog voeren.

Dit is echter een volkomen valsche voorstelling van de werkelijkheid. De Fransche en de Engelsche arbeiders verdedigen niet de Westersche „democratie“ tegen het „Pruisianisme“, maar zij verdedigen het Engelsche wereldrijk en het Fransche kapitaal. Het Imperialisme heeft de verschillende bourgeoisieën in wezen aan elkaar gelijk gemaakt. Gorter heeft dit in zijn brochure aangetoond. Er kan dan ook in het Imperialisme geen sprake zijn van aanvals of verdedigingsoorlog. Iedere bourgeoisie valt aan, alle bourgeoisieën willen wereldmacht en elke bourgeoisie valt het proletariaat en het socialisme aan. Daarom moeten wij dan ook geen onderscheid maken tusschen de verschillende bourgeoisieën, allen willen zij de wereldmacht veroveren; daarom zijn zij ook allen, welk verschil in vorm er ook tusschen de kapitalistische staten moge zijn, in hun uitkomst aan elkaar gelijk, allen willen zij de macht van het proletariaat, het socialisme vernietigen! (*)

Daarom mogen de proletariërs hunne houding in den wereldoorlog niet laten bepalen door de vraag wie van de oorlogvoerende machten de „aanvaller“ is, maar

(*) In dit verband wijs ik op den steun, welke de Entente verleent aan de contra-revolutionaire beweging in Rusland, wat voor de proletarische revolutie in Rusland even gevaarlijk is als de hulp van het Deutsche Imperialisme aan de Finische reactie.

het proletariaat heeft een zelfstandigen klassenstrijd te voeren tegen de bourgeoisie. Het proletariaat kan echter geen zelfstandige klassenstrijd voeren en zich tegelijkertijd laten spannen voor de zegekar van zijn eigen bourgeoisie.

Iedere politiek heeft haar eigen consequenties; een proletariaat, dat voor de belangen van het imperialisme vecht, kan niet tegelijk tegen het imperialisme strijd voeren.

De opvatting door den heer K. verkonigd, n.l. deze, dat de Fransche arbeiders in den oorlog gedwongen waren hun „anti-militarisme tijdelijk op zij te zetten“ is volkomen gelijk aan de stelling van Kautsky, dat de arbeiders hun vaderland moeten verdedigen. Het is de opvatting, die het proletariaat maakt tot een willoos werktuig van de nationale bourgeoisie.

Tegen deze poging van den heer K. om de Nederlandsche arbeiders te winnen voor het standpunt van de Fransche sociaal-patriotten moeten de revolutionaire socialisten dan ook met alle kracht opkomen.

Wij stellen tegenover het standpunt van den heer K. onze overtuiging, dat het proletariaat juist in den oorlog met de daad moet toonen, dat het niet wil vechten voor de bedoelingen van de bourgeoisie, dat zij weigeren, zich te laten slachten in dienst van welk imperialisme dan ook.

A. K.

Woorden die we niet vergeten.

Verkiezingsvergadering van de S. P. in „Casino“, Weesperplein, Amsterdam, 1 Juli 1918, na 4 jaar wereldoorlog:

KOLTHEK: Reeds ten tijde van het Marokko-conflict heb ik namens het N. A. S. op het Congres van de C. G. T. in Parijs gezegd, dat, mocht het tot een oorlog komen tusschen Frankrijk en Duitschland, de socialisten Frankrijk daadwerkelijk moesten ondersteunen. Ik sta nog op dit standpunt. Ik onderschrijf de landsverdediging en de godsvrede van de Fransche socialisten; als Holland aangevallen werd door Duitschland zou ik hetzelfde standpunt innemen, indien Holland te verdedigen was hetgeen niet het geval is.... (hoongelach)

CROISSET: Ik bepaal zelf aan welke burgerlijke bladen ik wil meewerken (geroep: Spiekman) die vrijheid zult ge mij toch moeten laten. En ik heb toch ook het recht om te zeggen dat ik de taktiek van de Bolsjewiki een verkeerde acht. Op hen rust de schuld dat de revolutie in Finland vermoord is (protesten). De November-revolutie was een fout, de soldaten hadden moeten doorvechten tegen Duitschland en niet weigeren en de wapens keeren tegen hun kameraden-aanhangers van Kerenski, (hevige protesten) ja als hier in Holland de S. D. A. P. begon met de Koningin weg te jagen dan zouden we toch ook niet tegen..... (daverend hoor-gelach.)

Bovenstaand bericht ontving de redactie uit Amsterdam.

In denzelfden geest hield de heer Kolthek voor de S. P. in den Haag zijn verkiezings-betog.

De parlementaire illusies van deze neo-reformisten zijn inderdaad grandioos. En ze worden slechts heel bescheiden door den heer Kolthek aangediend, hij wil een zeer ondergeschikte rol in het parlement vervullen, hij is met o zoo weinig tevreden en... gelukkig!

Dit laatste wil hij bereiken door in het parlement volgens zijn woorden „de macht der bourgeoisie stuksgewijze af te brokkelen en die der arbeidersklasse op te bouwen“.

Precies als bij de gezonde normale menschen van de S. D. A. P.

Deze neo-reformist verklaarde bovendien in debat met ondergeteekende nog, dat hij met Lenin en Trotski niets te maken wilde hebben. Van die menschen (de Russische bolsjewiki n.l.) wist en hoorde men bovendien ook niemandal.

Het zal Lenin en Trotski zeker erg spijten dat de heer Kolthek niet met ze te doen wil hebben. Ook die onwetendheid van den heer Kolthek inzake de Russische Revolutie is een sprekend staal van 's mans burgerlijke bekrompenheid.

Van eenzelfde soort bekrompenheid gaf Dr. W. v. Ravesteijn in de afgelopen verkiezingsweek blijk toen hij de leden van de geschorste afdeling den Haag der S. D. P. ex-S. D. P.ers noemde.

De man rekent zoo vast er op dat de geheele partij alleen bij het woord des leiders zweert, dat voor hem eenvoudig geen andere S. D. P. bestaat dan die van de leiderskliek. Men ziet uit dit fraais dat de bondgenooten van S. D. P. en S. P. in de afgelopen verkiezingsweek getoond hebben, aan elkaar gewaagd te zijn.

Vergissen we ons niet, dan beginnen de arbeiders in het N. A. S. ook hun leiders in de gaten te krijgen. In het orgaan „De Arbeid“ staan reeds eenige ingezonden artikelen, waaruit blijkt hoe noodzakelijk het is dat alle revolutionaire vakarbeiders mede front maken tegen dit bederf van bovenaf.

W. A. H.

Leiderschap en Democratie.

(Slechts kanttekeningen.)

IV.

Wij weten dat de oer-democratie van een horde-clan of Gens. (indien dit zelfs geen hypothese is) in een meer uitgebreide gemeenschap, staat of groote organisatie, met haar weefsel van uitgebreide vertakkingen, even onbestaanbaar is als de absolute vrijheid van ieder individu.

Zoals alles heeft ook de democratie haar grenzen, niet alleen nu maar in iedere menschengemeenschap.

Wij verstaan onder democratie het volgende:

„Een toestand, waarin niet slechts politieke, maar ook economische gelijkheid voor alle leden der gemeenschap onverkort waarborgd is; zoodat ieder individu het onverkorte recht heeft zijne (hare) gedachten en gevoelens in daden om te zetten, mits die niet het algemeen sociale belang schaden“.

Ik weet niet of ieder deze formule schitterend zal noemen, maar zij is, volgens onze socialistische overtuiging, juist.

Een dergelijke volksrechtelijke toestand is in flagrante strijd met de kapitalistische rechtsverhoudingen; hij is onbestaanbaar zolang het kapitalisme zal bestaan.

Daarom is iedere democratische leuze leugen en bedrog en wat daarvoor wordt gepresenteerd is slechts: den geest vergiftigende margarine.

De democratie van Clemenceau — Lloyd George — Wilson c. s. is een even groote leugen als die, trots het socialistisch etiket, van een Scheidemann — Troelstra en consorten zoo de teekenen niet bedriegen, ook die van de S. D. P. leiders.

Ik heb mij wel meermalen geuit in deze richting: het komt mij voor dat deze leiders revolutionair en democratisch spreken bij de gratie van de kleinheid hunner Partij!

Uit 't voorgaand blijkt voldoende dat wij ons terdege bewust zijn van de grenzen van alle democratie; dat niet alle wisselwiesjes mee kunnen worden bedisseld door allen, maar dat er toch een onverkort recht voor alle

leden eener club—groep—partij gemeenschap moet zijn om de groote lijnen, de richtsnoer van strijdwijze of doeleinden vast te stellen, dan wel te controleren.

Niet gemakkelijk is de massa in staat concrete kenteekenen aan te wijzen: waarin is gedwaald, waarmee men bezig is af te wijken!

De praktijk van het partijleven, en vooral die van het socialisme, leert ons dat afwijkingen, principieel verzakingen, veronachtzaming van de plichten eener leiding tegenover de massa, niet onmiddellijk met groote concrete bewijzen zijn aan te toonen. Het onmiddellijk en op heeter daad betrappen, zooals men een inbreker of dief doet, bestaat in zulk een politiek metamorphose proces niet.

Een reeks van schijnbare futiliteiten, voor de massa zelfs onbenullige en kleinzielige kenteekenen zijn veelal noodig om de politieke gelaatsveranderingen te kenmerken.

Hoelang duurt zulk een proces van kritiek niet! Wat was er niet een reeks van onoverwinnelijke kritiek noodig (en nóg!) om het burgerlijke-décadente karakter van het sociaal-patriottisme der reformistische Soc. Dem. onder het socialistisch masker vandaan te halen!

V.

De oppositie in de S. D. P. heeft bestaansrecht doordat zij in de leiding kenteekenen aanwijst die tengevolge van machtsbruik moeten leiden naar dezelfde verworping die eigen is aan alle politieke partijen.

De wreede lessen dezer oorlogsperiode verscherpte die soepelheid jegens de leiders al toonen zij zich met de sierlijkste, revolutionaire kokarden, ja, zelfs al hebben zij het aureool van het martelaarschap om hunne revolutionaire hoofden verkregen.

Het is niet voldoende revolutionaire termen en zinswendingen te gebruiken; de mentaliteit van den leider tegenover de massa, zoowel moreel als politiek, spreekt ook een woordje mede in het opvoedingsproces van de massa. De oprechtheid, de daden in elke richting en de logika van de beweging moeten ons het vertrouwen geven.

Het komt ons voor dat de S. D. P. leiding zwak staat tegenover de kritici, wat betreft hun buitenlandse politiek-opvatting; de methode van politieke kandidaten stellen op eigendunkelijke manier (al is dat op een congres geschied, wat geen absoluut democratisch correctief mag worden genoemd; lijkt het al theoretisch in-den-haak, praktisch komt het op het-zelfde-neer wat overal door de partijleiderskliek geschiedt); het financiële geheim van de bestaansbronnen van „De Tribune“ (wat bij het Volk zelfs niet het geval is!) dat zijn slechts enkele symptomen, die met een aantal zijn te vermeerderen, waaruit een analoge ontwikkelingsgang van dit leidersgroepe met die der S. D. A. P. is aan te wijzen.

Ik zeg openlijk, dat ik het sabotagebesluit van de Haagse oppositie niet goedkeurde en zeker voorbarig achtte, maar dat neemt niet weg dat ik een reeks van kenteekenen in die S. D. P. trots haar fraaie principes, zoowel van leiders als geleiden, kan aanwijzen, die een evenbeeld zijn van dezelfde ontwikkelingsgang, welke wij in de S. D. A. P. bekampten.

De waarheidsliefde van een socialist gebiedt hem de elementaire plicht te betrachten om niet anderen te verwijten waaraan hij zich zelve schuldig maakt.

Daarenboven is niet een der voornaamste ontstaansfactoren van de S. D. P. geweest het opeischen van het recht van kritiek?

Heeft het S. D. P.'sche drietal niet de geesten wakker geroepen tot kritiek op de meeningsvrijheidsbeknotting door de redactie van „Het Volk“?

Gij die de geesten oproept tot verzet, zult gij ze willen bezweeren als zij zich tegen u richten?

Dat is geen pietluttig, klein benepen gepenteur, maar het is de kern-voorwaarde van het recht der leden eener Soc. partij; voor-zeker van een die het „nieuwe“ socialisme wil belichamen.

Het vraagstuk „Leiderschap en Democratie“, bezien in het licht van dezen tijd, is door ons slechts aangesneden, volstrekt niet geheel uitgeput.

Mevr. Holst heeft in haar nieuw werk over „De revolutionaire massa-actie“ zeer rake dingen gezegd en perspectieven uitgebeeld, waarvan de volgende uitspraak o. m. onverbeterlijk een reeds lang bij mij sluimerende idee tot stelling formuleert:

„De groote sociaal-psychologische taak van het revolutionair socialisme bestaat in het opvoeden der gansche massa tot bewust denkende en willende, op eigen verantwoorde-lijkheid handelende persoonlijkheden. De vraag of het revolutionair socialisme deze taak zal kunnen vervullen vloeit ineen met de vraag of de arbeidersklasse, gesteund door bepaalde economische sociale factoren, zich zelve zal kunnen opvoeden tot al hooger geestelijken, zedelijken en politieken staat. Is dit onmogelijk, dan is de zegespraal van socialisme eveneens onmogelijk. Immers een onzelfstandige menigte, enkel in beweging gebracht door elementaire hartstochten en impulsen, gedreven door ongebreidelde begeerlijkheid alleen, zal wel uit ellende tot massaal verzet komen, maar zij zal den georganiseerden weerstand van het kapitaal niet kunnen breken, nog minder zal zij uit kracht van een eigen hooger levensbeginsel: liefde voor alle ontrechten en voor de geheele menschheid, de socialistische maatschappij-orde kunnen grondvesten“.

Dat is de kern, de mentaliteit van het nieuwe socialisme — indien dat in de hoofden en harten van de arbeiders in de naaste toekomst tot levensvisie kan ripen!

Onomwonden gezegd: De S. D. P. was, is en zal niet de organisatie zijn die tot dat levensbeginsel praktisch de arbeidersklasse in staat is op te voeden.

Hiervoor is een door de leiding voorbeeld-gevend gedragslijn noodig, die de arbeiders aantrekt, inplaats afstoet, zooals nu!

Het is niet voldoende een woord belijdenis van revolutionaire daadkracht er op na te houden, het is ook noodig: de volle kameradschappelijke vrijheid in eigen-huis te waarborgen jegens ieder, zelfs al bevat noch de toon, noch de inhoud van de kritiek.

Trots revolutionaire leuzen en programs, vertoont zij dezelfde mechanische denkbeelden en praktijken van parlementaire verkiezingsstruks als de S. D. A. P. en maakt daaraan alles eveneens ondergeschikt.

Het beeld door Mevr. Holst ontworpen van socialistisch denken en doen moet verwerkelijk door het voorbeeld van leiders en partijgenooten, dat als een magneet de massa uit de poel van apathie en désillusie moet optrekken naar de hooge regionen van socialistisch willen en doen.

De S. D. P. doet dat niet, dáárom ben ik, — hoewel niet met alles eens wat de oppositie doet of zegt, — in de groote lijnen tegen de S. D. P.'sche leiding.

Juli 1918. A. B. S.

De redactie vestigt de aandacht der lezers op een polemiek van H. Gorter tegen „de Tribune“ in de nummers van j.l. Dinsdag, Woensdag en Donderdag van dat blad over de buitenlandse politiek.

Losse Nos. van „DE INTERNATIONALE“ zijn steeds verkrijgbaar in:

AMSTERDAM, bij E. KORPER, Blasiusstraat 109-1.

W. HOFKAMP, Valeriusstraat 72.

ROTTERDAM, bij W. J. SCHUPPERS, v. d. Stuissstr. 99 b.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 5

:: 10 Aug. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: De kommunistische partij; Op den uitkijk; Buitenlandsche berichten; De S. D. P. op weg naar den ondergang; Een glanspunt in den proletarischen klassenstrijd; Revolutionair Parlementarisme; De Internationale en de Wereldoorlog.

De kommunistische Partij.

Het hellend vlak.

(v. R.) Het is niet gemakkelijk in een 14-daagsch orgaan de snelle evoluties des heeren Kolthek te volgen. Eenigen tijd geleden begon „men“ in „de Arbeid“ de Franse Sociaal-patriotten te verdedigen, te vertellen dat „men“ zoo bijzonder anti-Duitsch, wijl zoo verschrikkelijk revolutionair was. In dien tijd plaatste de redactie van „de Arbeid“ nog terstond een protest van ondergeteekende met de opmerking dat het N. A. S. -bestuur het met „men“ niet eens was.

Daarop volgde de oprichting van de S. P. en terstond kreeg Kolthek z'n hoofd-artikelen in „de Arbeid“, waarin hij zich plaatste vlakweg aan de zijde van het entente-imperialisme. In no. 2 van „de Internationale“ toonden we aan dat de leuze van Kolthek en den Economischen Bond: „economische democratie“, zonder de diktatuur van de Arbeidersraden, niets meer is dan het mooie woord voor de leelijke imperialistische begeerten van de geschoolde arbeiders.

Een week later ging de bondgenoot van de S. D. P. nog een stap verder. Hij laat nu allen schijn vallen, neemt de burgerlijke overgave van Jouhaux en Albert Thomas, de Franse godsvrede, voor zijn rekening en komt ronduit op voor beschermende rechten tegen de concurrentie van de Japansche industrie na den oorlog! Alles met de noodige sociale saus overgoten en ontleend aan de Engelsche en Franse arbeiders-imperialisten, die ten koste van de uithongering en het verbloeden van de groote volksmassa hun bevoorrechte positie met die van hun heerschende klasse willen behouden.

Treub, de Hollandsche Lloyd George in zakvoorraat heeft z'n helpers, de Holland-sche Cunow's, Havelock Wilson's, Jouhaux', natuurlijk eveneens in zakvoorraat, gevonden!

En het zotte, de schrijnende ironie van dit alles is wel dat de leiding van de S. D. P., die zich zoover boven de Duitse opportunisten en illusionisten, de Haase-Kautsky-Bernstein-Partij verheven achtte, met onze sociaal-protectionisten hand in hand marcheert.

Het spreekt vanzelf dat de groote meerderheid van de syndicalistische arbeiders dezen aanslag op hun bestaan niet kunnen laten passeeren en we zien dan ook tot ons genoegen dat het orgaan van de Federatie van Rev. socialisten hen oproept zoo scherp mogelijk tegen Koltheks nieuwste geluid stelling te nemen. Doch de Toekomst geeft o. i. niet het juiste antwoord, kameraad de Boer stelt namelijk tegenover de

protectionistische begeerten van onze nieuwstbakken parlementariërs den vrijhandel, dien de bourgeoisie in de jongste ontwikkeling van het moderne kapitalisme in alle landen nu eenmaal prijs heeft gegeven of gaat geven. Ook in Holland heeft de ontwikkeling dezen loop genomen en bij de verkiezingen van 1913 toonde de S. D. P. reeds helder aan dat ook hier de vrijhandel-leuze van de liberalen niet meer dan bedrog, wijl niet meer in overeenstemming met de werkelijkheid was. Reeds toen stonden wij op het standpunt dat zelfs op het gebied van de handelspolitiek die zoo diep in het arbeidersleven ingrijpt, de liberalen niet boven de protectionistische clericalen te verkiezen waren en thans 5 jaar later blijkt hoe juist dit standpunt is geweest: in alle landen heeft de liberale bourgeoisie van den vrijhandel slechts de leuze overgehouden.

Het standpunt dat de revolutionaire socialist tegenover de handelspolitiek van de bourgeoisie innemen is thans het volgende: wanneer de bourgeoisie — en dat doet zij in de landen met moderne ontwikkeling — den vrijhandel prijsgeeft, dan is de arbeidersklasse, hoezeer haar klassebelang ook met beschermende rechten in strijd is, niet meer in staat binnen het kapitalisme den vrijhandel te handhaven of weder te veroveren. Vrijhandel noch protectie is onze leuze zegt Hilferding in zijn „Finanzkapital“ doch socialisme, verovering van de politieke macht d. i. de diktatuur van de arbeidersraden.

Wij zien dus dat de revolutionaire beweging in Holland ook reeds haar arbeiders-protectionisten en arbeiders-vrijhandelaars heeft gekregen, openlijke en verkapte verdedigers van het imperialisme der Holland-sche bourgeoisie en zij die nog in den ban staan van burgerlijk-democratische vrijheids-leuzen, die reeds lang niet meer in de werkelijkheid wortelen. Zou men niet zeggen dat de tijd rijp is voor de geboorte van een Hollandsch „moeras“ een Hollandsche Kautsky-Haase-Partij?

En waarlijk de woordkunstenaars van de S. D. P. hebben er reeds iets op gevonden: de kommunistische Partij.

Het experiment volksleger — volkswa-
pening — het gewapende arbeidersvolk smaakt
blijkbaar naar meer.

De nieuwe groepeerings.

De leiding van de revolutionaire S. D. P. die nog in het begin van den wereldoorlog in scherpe tegenstelling tot het gansche imperialisme stond, maar die eerst langzaam en daarna steeds sneller via de eenzijdige bestrijding van het Duitse imperialisme tot het niveau van de Kautsky-Haase Partij is afgegleden, die thans in openlijke ver-binding staat met een Partij van het Jouhaux-Henderson-Kerenski gehalte: de S. D. P. acht den tijd rijp voor een nieuwe combinatie. Wij zullen de laatste zijn die haar hierin tegenspreken. Het is inderdaad beter voor de bewustwording van het Holland-

sche proletariaat dat er een nieuwe groe-
peering komt, dat de principieele schijn,
de quasi-onverbiddelijke rechtzinnigheid die
tot nog toe door de leiding van de S. D. P.
dictatoriaal werd in stand gehouden, ver-
dwijnt.

En bovendien: binnen een revolutionair-opportunistische groepeerings die alle arbeiders wil omvatten, die zich nog niet geheel aan het imperialisme hebben overgegeven, zal onze groep van „de Interna-
le“ haar propaganda voor den strijd tegen elk imperialisme wellicht beter tot z'n recht kunnen doen komen dan in de tegenwoordige S. D. P. waar de Lasalleaansche diktatuur van de leiding iedere vrije meeningssuiting heeft verstikt.

Als de leider van de S. D. P. op pagina 186 van z'n nieuwste viugschrift er uit wringt:

„onzerzijds wordt zoo weinig aan een naam, sekte, groep of partij gehangen, dat wij ten allen tijde bereid zijn en waren mede te werken tot het oprichten van een groo-
ter bond van met alle middelen tegen het imperialisme strijdende internationale proletarische revolutionairen: „de kommunistische partij“ afdeling Nederland“, dan weten wij dat Wijnkoop een combi-natie van zijn organisatie met de leiders-groep van de S. P. op het oog heeft, dat niet de arbeiders zelve een nieuwe strij-dersgroep aaneen smeden, maar dat weer van bovenaf een schoonen schijn zal worden ineengetimmerd.

De genooten moeten daarom nu scherp toezien. Het diplomatieke spel is reeds aan den gang. Voor ze goed weten waar ze aan toe zijn zullen de gewillige volge-lingen van onze neo-Lasalleanen het sociaal-patriottisch standje van Kolthek & Co. triomfantelijk hebben ingehaald en de groep van „de Internationale“ zal op de een of andere zeer handige wijze den toegang tot het aldus bekostigde Hollandsche centrum worden verboden.

1-7-18.

Op den uitkijk.

I.

(B. L.) Volgens „De Tribune“ is de S. D. P. de kern van het Bolsjewisme in Neder-land. Men zou dus zeggen, dat de toon-gevers van die partij, van Ravesteijn en Wijnkoop, het op de voornaamste punten met de partij der Bolsjewiki eens moeten zijn. Voor het publiek dat „de Tribune“ leest, schijnt het nog steeds niet duidelijk te zijn, dat „de Tribune“, het op de hoofd-punten met de Bolsjewiki niet eens is. Zooals men nu langzamerhand wel weet in den kring van socialist, die zich van den aanvang af rekenschap hebben gegeven van deze dingen, is dit volstrekt niet waar geweest en nog niet waar.

Neem b.v. de burgerlijke fase der Russi-sche revolutie en in verband daarmee de taktiek der Bolsjewiki. „De Tribune“ schreef